

TOMASZ PUDŁOCKI, *O. Jan Malicki – odnowiciel przemyskich reformatów*, „Nasz Przemysł” 2017 nr 3 s. 41

Wśród wielu księży, którzy pracowali w przemyskich świątyniach są tacy, którzy przyczyniali się do ratowania i odnowy miejsc powierzonych ich opiece. Nie wszyscy jednak posiadali odpowiednie środki, a przede wszystkim zmysł estetyczny i umiejętność współpracy z najlepszymi miejscowymi fachowcami, by ich ingerencja uratowała budowle i uwypukliła ich piękno, a nie zniweczyła dziedzictwo poprzedników. Wśród tych, którzy pozostawili po sobie najlepsze przykłady prac konserwatorskich, jest były gwardian przemyskich reformatów, o. Jan Ewangelista Malicki – postać dziś zupełnie zapomniana.

Franciszek (bo takie było jego imię chrzestne) Malicki urodził się 20 I 1890 r. w miejscowości Łukawiec, parafia Łąka, w diecezji przemyskiej, jako syn Jana i Marii Lech. W wieku 15 lat, w październiku 1905 r., wstąpił jako aspirant franciszkański do klasztoru Bernardynów w Leżajsku; w zakonie przybrał imię Jan Ewangelista. Był to czas, kiedy prowincje bernardynów i franciszkanów-reformatów przez kilkanaście lat były połączone i znajdowały się pod wspólnym zarządem (do dekretu Piusa X z 28 IV 1911 r.). Jako kleryk-nowicjusz Malicki został obłóczony 20 XI 1905 r. Śluby pojedyncze złożył 21 XI 1906 r., a uroczyste 11 III 1911 r. w kościele św. Andrzeja Apostoła we Lwowie na ręce o. Innocentego Kominka. W tym czasie pobierał nauki z zakresu teologii i filozofii zarówno we Lwowie, jak i u oo. franciszkanów konwentualnych w Krakowie. Wyższe święcenia otrzymał w Krakowie w 1912 r.; święceń kapłańskich 22 VI 1913 r. udzielił mu ówczesny

ordynariusz krakowski bp Adam Stefan Sapieha.

Jako neoprezbiter o. Jan przeznaczony został do pracy przy klasztorze w Koninie, gdzie był prefektem w tamtejszym gimnazjum. W 1916 r., na krótko został przydzielony do klasztoru w Przemyślu. Później, przez kilka lat, pracował w klasztorze w Stopnicy. Podczas obrad kapituły prowincjalnej 4 VII 1924 r. o. Malicki został skierowany do pracy w klasztorze w Przemyślu. Jego drugi pobyt w nadszańskim klasztorze był krótki, bo zaledwie trzyletni, ale jak mało kto z jego poprzedników i następców zrobił dla miejscowej wspólnoty.

W czasie swego pobytu w Przemyślu o. Malickiemu udało się dokonać kilku ważnych osiągnięć. Już jesienią 1924 r. firma Rudolfa Haasego ze Lwowa (jedna z najlepszych na ówczesnym rynku) dokonała generalnego remontu organów kościelnych. W tym samym czasie wyremontowano „bazyliki” klasztorne przy ul. Jagiellońskiej i poprawiono dach kaplicy. Na zlecenie gwardiana miejscowa firma inż. Stanisława Majerskiego dokonała remontu sygnaturki na dachu kościelnym. Ojciec Malicki dbał o dostosowanie klasztoru do nowych czasów – wiosną 1925 r. w klasztorze wybudowano pierwszą nowoczesną łazienkę; odmalowano dach i korytarze klasztorne. Rok później przeprowadzono gruntowny remont ogrodu klasztornego: wycięto wiele starych drzew, sprowadzono nowe sadzonki z Gumnisk k. Tarnowa i wybudowano nową altanę. Odmalowano także zakrystię, korytarz kościelny, a na byłym cmentarzu przykościelnym zainstalowano nowe kamienne stacje Drogi Krzyżowej, według projektu S. Majerskiego i wykonane w jego pracowni. Rok później na cmen-

tarzu głównym dokonano gruntownego remontu grobowca reformackiego. Warunki mieszkalne w klasztorze poprawiły się do tego stopnia, że już w roku 1924/25 pięciu kleryków zakonnych po nowicjacie odbywało w klasztorze tzw. studia humanistyczne – i w latach późniejszych władze zakonne wysyłały nowicjuszy na naukę do Przemyśla.

W 1926 r. wypadła 700-lecie śmierci św. Franciszka. Ojciec Malicki, wraz z gwardianem klasztoru franciszkanów konwentualnych o. Ferdynandem Świerczyńskim, w dn. 2–4 października zorganizował duże uroczystości franciszkańskie w mieście. Obie świątynie stały się centrami uroczystości religijnych i popularyzujących postać Biedaczyny z Asyżu. 13 VI 1927 r. kanclerz Kurii biskupiej ks. Teofil Chciuk poświęcił nowy dzwon kościelny „Antoni” (ufundowany przez właściciela składu win Teofila Cieślińskiego, mieszkającego w kamienicy reformatów) oraz statuę św. Antoniego z Padwy, którą wykonał i ufundował inż. Majerski, a która stanęła na byłym cmentarzu klasztornym.

Po okresie gwardiaństwa w Przemyślu o. Malicki został wybrany Ministrem Prowincjalnym Prowincji Matki Bożej Anielskiej na kadencję 1927–1930. W tym czasie zasłynął z ważnych inwestycji, które do dzisiaj służą reformatom. Wybudował obszerny nowicjat przy klasztorze w Wieliczce, z myślą umieszczenia tam studium teologicznego. Dokończył także budowę drugiego piętra na klerykat w krakowskim klasztorze.

W 1930 r. władze zakonne wybrały go na przełożonego klasztoru w Koninie, był on jednak nadal jednym z „ojców Prowincji”. Jak podkreślano, zasłynął

przede wszystkim jako dobry kaznodzieja, chętnie udzielający się na polu prowadzenia misji i rekolekcji. Zmarł nagle w Zakliczynie 16 V 1948 r. i tam został pochowany.

PS. Autor dziękuje Archiwum Prowincji Matki Bożej Anielskiej oo. Franciszkanów (ofm) za pomoc i udostępnienie materiałów.